

РЕШЕНИЕ

№ 6304

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 29.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **12036** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Карамфил Г. Г., с ЕГН [ЕГН] чрез адв. Х. Б. от САК, срещу Решение № 2153-21-248 от 01.10.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 1012-21-36 от 12.01.2016 г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г.

В жалбата се поддържа, че процесното решение е немотивирано, издадено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, в противоречие с материалния закон и при несъобразяване с целта на закона. Неправилно не е бил зачетен осигурителния стаж, удостоверен с УП-30 №Х.-238/15.01.1990 г., издадено от Ж. „Г. Д.“ – С. и трудова книжка № 875/18.11.1977 г. Сочи се, че нарушаването на закона е основание за обявяване на недействителността на трудовия договор, като съгласно КТ това може да направи единствено съда, но не и НОИ. Изразено е несъгласие, че поради нарушение на трудовото законодателство следвало да се приеме за недействително трудовото правоотношение. Поддържа се, че посочването на отменена законова разпоредба не може да е основание за незачитане на осигурителния стаж, както и допускането на грешка при поставянето на печат. Не се споделя тезата на органа, че преустановяване на съществуването на определено юридическо лице и създаването на ново такова, водило до промяна на работодателя, както и че представените документи са били антидатирани. Сочената в решението

липса на дейност в определен период от време на осигурителя не била доказана, а дори и да бъде, това не могло да води до извод, че жалбоподателят не е изпълнявал трудова дейност. Изложени са доводи за нарушение на чл. 35 АПК. Иска се отмяна на решението. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от процесуалния си представител, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Допълнителни доводи излага в депозираните писмени бележки.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С. град, чрез юрк. П., в съдебно заседание и в депозирано писмено становище излага доводи за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление № МП-151668/18.12.2014 г. Карамфил Г. е поискал лична пенсия за ОСВ, като е представил изискуемите документи по чл. 2 от НПОС, вкл. такива, издадени от Ж. „Г. Д.“ - С. и от ДФ „С.“. На 29.04.2015 г. лицето е представило и Трудов договор № 103/27.04.1989 г., сключен с ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“.

С оглед представените документи, издадени от ДФ „С.“, за който осигурител е бил подаден сигнал до компетентните относно истинността на предадените от него в осигурителния архив на НОИ разплащателни ведомости, с Определение № [ЕГН]/6 от 23.01.2015 г. административното производство по заявлението от 18.12.2014 г. е спряно.

С Определение № 939/24.02.2015 г. на АССГ по адм. д. № 1583/2015 г., влязло в сила на 13.03.2015 г., определението за спиране на административното производство е отменено и делото е върнато като административна преписка на компетентното длъжностно лице в ТП на НОИ С. - град за продължаване на административното производство.

В изпълнение на съдебното определение е постановено Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г., с което длъжностното лице по ПО е отказало да бъде отпусната лична пенсия за ОСВ на жалбоподателя.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ С. град, който с решение № 2153-21-248/01.10.2021 г. е оставил жалбата без уважение.

Решението е връчено на 12.11.2021 г., видно от представеното на л. 99 известие зад оставяне.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на Карамфил Г. Г., срещу Решение № 2153-21-248/01.10.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. град за неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение и за прекратяване на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от

получаването им. Неспазването на едномесечния срок в случая не е съществено процесуално нарушение, тъй като този срок е инструктивен и непроизнасянето му в срок не погасява задължението на директора на ТП на НОИ да се произнесе по депозираната пред него жалба. Предвид гореизложеното и с оглед представената Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ /л. 106/, съдът намира, че процесното решение на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен орган. Спазено е изискването за форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите на органа, обусловили отхвърлянето на подадената пред него жалба. Видно от приложената Заповед № 134/19.07.2013 г. /л.107/, потвърденото от директора на ТП на НОИ С.-град разпореждане също е издадено от компетентен орган, при спазване изискването за форма и посочване на фактическите и правни основания за издаването му.

Спорът е материалноправен и се свежда до това, дали правилно осигурителният орган не е зачел осигурителният стаж и осигурителния доход на жалбоподателя, отразен в представените УП-3 № 105-3/08.01.2004 г., УПЗ № Х.-238/15.01.1990 г., УП-2 № 105-2/08.01.2004 г. и трудова книжка № 875.

За доказване на стажа в Ж. „Г. Д.“ жалбоподателят е представил Трудова книжка № 875/18.11.1977 г., издадена от Ж. „Г. Д.“ – С. и удостоверение образец УП-30 № Х.-238/15.01.1990 г., издаден от Ж. „Г. Д.“ - С.. За да откаже да зачете удостоверения стаж органът по пенсионното осигуряване е приел, че на стр. 1 в трудовата книжка е вписан личен паспорт, издаден на 21.12.1978 г. С оглед датата на издаването си - 18.11.1977 г., е прието, че трудовата книжка е издадена на лице, което все още няма личен паспорт, което изключвало възможността същото да е работило по трудов договор в държавно предприятие. Този извод се потвърждавал и от обстоятелството, че на стр. 11 е посочено начало на трудовия стаж - 18.11.1977 г., на длъжност „смесоподготвитель в леярен цех“, когато жалбоподателят е бил на възраст 16 години и 01 ден. Прието е, че с оглед приложимата разпоредба на чл. 112 от Кодекса на труда от 1951 г. /отм./, с която е регламентирана изрична забрана да се възлагат на работници и служители до 18-годишна възраст и на работнички и служителки, независимо от възрастта им, особено тежки и вредни за здравето им работи, каквато безспорно е извършваната от лицата, назначени на длъжност „смесоподготвитель в леярен цех“ работа. на следващо място на стр. 13 в трудовата книжка в графа 8 като основание за прекратяване на трудовия договор на жалбоподателя с Ж. „Г. Д.“ на 27.04.1989 г. е посочен чл. 29, б. „а“ от КТ. Последната разпоредба е отменена считано от 04.04.1986 г. с ДВ, бр. 27 от 1986 г., поради което вписването ѝ в трудовата книжка на 27.04.1989 г. категорично сочило на антидатиране.

Директорът на ТП на НОИ С. град е установил, че образец УП-30 № ХУ1-238/15.01.1990 г., издаден от Ж. „Г. Д.“ - С., в който също е вписано, че в нарушение на законовите разпоредби лицето е започнало работа при тежки и вредни условия на труд на възраст 16 години и 01 ден, е подпечатан с печат на Д. Б.. Това наименование не отговаряло на действителното название на юридическото лице към датата на издаване на документа - 15.01.1990 г. С Решение на Министерския съвет № 50 от 30.03.1989 г., приложение № 68, е била създадена фирма Б., която е регистрирана с Решение от 20.06.1989 г. по ф. д. № 459/1989 г. по описа на СГС, ФО. Предвид посоченото, към 15.01.1990 г., когато се претендира, че е издаден образецът, в правния мир не съществува Д. Б., а фирма Б., от което следвало, че представеният от жалбоподателя документ е подпечатан с печата на несъществуващ към датата на

издаването му осигурител.

При грешки в името на осигурителя, както и констатираното несъответствие в печата, обусловено от факта, че към 15.01.1990 г. не съществува Д. Б., а фирма Б., то съдът намира, че липсват годни писмени доказателства, удостоверяващи осигурителен стаж и доход в спорния период. Гореописаните обстоятелства, установени от органите на ТП на НОИ и потвърдени в хода на процеса, дискредитират доказателствената стойност на документите, на които жалбоподателят се позовава. Ето защо правилно не е бил зачетен стажът за периода 18.11.1977 г. до 30.11.1979 г. и от 01.11.1981 г. до 27.04.1989 г.

Горният извод не се разколебава от представената Трудова книжка № 875/18.11.1977 г., издадена от Ж. „Г. Д.“ – С.. Установяват се редица неточности при оформянето ѝ, което разколебава формалната ѝ доказателствена сила. При това положение осигурителният стаж не може да се докаже с представената трудова книжка.

Следва да се отбележи, че към датата на издаване на обсъжданото удостоверение 15.01.1990 г., Ж. Г. Д. не съществува в равния мир, тъй акто с решение на МС № 50/1989 г., приложение 12 за образуване на държавна фирма „Транстехника“ е прието, че считано от обнародването на решението за регистрацията на фирмата в ДВ (бр. 40/26.05.1989 г.) Ж. прекратява дейността си. Това обстоятелство изключва възможността въпросното УП-30 да е издадено от името на несъществуващ правен субект. Индиция за антидатиране на въпросното удостоверение е и вписаното предложение за категоризирането на труда по т.4, „н“ ит ПКТП /отм./, която е приета с ПМС № 70 от 05.07.1990 г.

С оглед установените обстоятелства, които се доказват и в настоящото производство, правилно не е зачетен осигурителния стаж на жалбоподателя в Ж..

За доказването на осигурителния стаж в ДФ „С.“ жалбоподателят е представил УП-2 № 105-2/08.01.2004 г., с осигурителен доход от 01.01.1990 г. до 30.09.1999 г. с прекъсвания, боразец УП-3№105-3/08.01.2004 г., издаден от ДФ „С.“ за периода от 27.04.1989 г. до 30.09.1999 г. в размер на 10 години, 5 месеца и 03 дни на длъжност „почиствач шмиргелист в леярн цех“, с предложение трудът да бъде категоризиран от първа категория по т.4 „н“ ПКТП, трудова книжка № 875/18.11.1977 г., издадена от Ж. Г. Д. и трудов договор № 103/27.04.1989 г. с ДФ „Транстехника“ СО „Вагонстроене“.

В двата образца, издадени от ДФ „С.“, неправилно е вписан булстат[ЕИК]. От писма от Агенцията по вписванията от 17.05.2011 г. и от 07.09.2016 г. е било установено, че ДФ „С.“ е вписано служебно на 06.06.2011 г. за нуждите на служебната пререгистрация в Търговския регистър към Агенцията по вписванията в регистър булстат със служебен код по булстат[ЕИК]. Видно от издаденото от Софийския градски съд удостоверение от 20.05.2011 г. по фирмено дело № 5208/1990 г., до служебната пререгистрация, конкретно - към 20.05.2011 г., ДФ „С.“ има ЕФН: [ЕГН]. В тази връзка - пенсионните документи, издадени на 08.01.2004 г. от ДФ „С.“, в които като реквизит е вписан булстат, който не е съществувал към датата на издаването им, се явяват нередовни и антидатирани. В този смисъл са Решение № 8216/25.06.2020 г. на ВАС по адм. д. № 8922/2019 г. и Решение № 3699/11.03.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9889/2019 г.

В оспореното решение органът подробно е изследвал и анализирал всички представени от жалбоподателя документи и е изложил подробни мотиви по отношение на всеки от осигурителите. Споделят се изцяло мотивите на органа, по

отношение на спорните осигурителни периоди, като коректно е и позоваването на константната практика на ВАС по сходни случаи. В тази връзка неоснователно е възражението за допуснато нарушение на чл. 35 АПК. Органът е събрал всички относими доказателства и ги е анализирал в заедно и поотделно. Подробно е мотивирал изводите си защо не следва да се кредитират представените от жалбоподателя документи. В тази връзка съдът не констатира допуснати процесуални нарушения от страна на органа при издаване на процесното решение.

По отношение констатираните нарушения на трудовото законодателство, действително НОИ няма правомощие да определи трудовото правоотношение като недействително, но с оглед целите на пенсионното осигуряване в рамките на неговата компетентност в рамките производството по отпускане на пенсия, е да приеме или не даден осигурителен период за действителен и доказан. В тази връзка и по повод следващото възражение, касаещо допуснати грешки в посочване на отменени законови норми, следва да се отбележи, че дори да се приеме, че те самостоятелно не могат да доведат до извод за недействителност на спорния период, то с оглед цялата доказателствена съвкупност същите правилно са оценени като негодни доказателства по отношение на спорните периоди.

С оглед изложеното дотук и при цялостната проверка за законосъобразността на оспореното решение, не се констатира наличие на отменителни основания по чл. 146, т. 1-5 АПК. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора следва да бъде уважено искането на процесуалния представител на ответника, като Карамфил Г. Г. бъде осъден да заплати по сметка на ТП на НОИ С.-град сума в размер на 100 лв. представляваща юрисконсулско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Карамфил Г. Г., чрез адв. Х. Б. от САК, срещу Решение № 2153-21-248 от 01.10.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 1012-21-36 от 12.01.2016 г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г.

ОСЪЖДА Карамфил Г. Г. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Национален осигурителен институт сума в размер на 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: